

το δελφινόκοριτσο

Πρώτη μου εικόνα, τα βουνά. Μια μικρή πόλη κλεισμένη γύρω γύρω από βουνά. Όπου και να γυρίζεις το βλέμμα σου, σκόνταφτε πάνω σε βουνά. Καταπράσινα το καλοκαίρι, καστανόχρυσα στο πρώτο φανέρωμα του φθινοπώρου, ολόλευκα νωρίς νωρίς τον χειμώνα. Ορίζανε απόλυτα και συνάμα περιορίζανε την αντίληψή μου για τον κόσμο.

Μέχρι τα τρία με τέσσερά μου περίπου, θαρρώ,πίστευα ακλόνητα ότι ο κόσμος όλος έχει απαρσάλευτα όριά του τα βουνά που αντίκριζα· κι έχει στο κέντρο του τη λίμνη, που την έβλεπες να εισχωρεί κυριαρχικά στην καρδιά της πόλης, κόβοντάς την στα δυο. Έξω και πίσω από αυτά, το τίποτε· ή ίσως το πιο βαθύ σκοτάδι.

Την πρώτη φορά που βγήκα έξω από τον ορεινό κλοιό που αγκάλιαζε προστατευτικά την πόλη μου, είχα πια πατήσει τα πέντε. Θα παραθερίζαμε στο χωριό της μαμάς. Η απόσταση δεν ήταν μεγαλύτερη από πενήντα χιλιόμετρα, αν ακολουθούσες τη σύντομη διαδρομή, μέσα από τα δάση του Γράμμου. Σε περίμενε όμως ένας κακοτράχαλος χωματόδρομος. Έτσι ήταν πιο

φρόνιμο να επιλέξει κανείς το άλλο δρομολόγιο, το πιο μακρύ, παίρνοντας το παλιό λεωφορείο της γραμμής του ΚΤΕΛ. Το πλεονέκτημα ήταν η ασφαλτος. Έκανες όμως ένα μεγάλο κύκλο, μπαίνοντας και στον γειτονικό νομό, αφού έπρεπε να εξυπηρετηθούν και κάποια από τα χωριά της περιοχής.

Κατάλαβα ότι είχα βγει έξω από τα όρια του ...κόσμου, όταν κάθηκε από το οπτικό μου πεδίο ολότελα η πόλη και η λίμνη της. Πρωτοϊδωμένοι δρόμοι, αλλιώτικες πολιτείες, «στεγνές», χωρίς λίμνη, και στο φόντο της εικόνας, βουνά και πάλι βουνά. Αυτή τη φορά πιο άγρια και πιο αυστηρά. Και στο τέλος, η ...αποκάλυψη. Ο προορισμός του πρώτου μεγάλου ταξιδιού μου: λίγα σπιτάκια αραιά χτισμένα μέσα σε μια γούβα οχυρή και τα βουνά ολόγυρα, ακοίμητοι δράκοντες-φρουροί ν' απλώνουν τις χερούκλες τους για να τη διαφεντέψουν.

Ε! Πάει και τελειώσε! Ο κόσμος όλος είναι καμωμένος από βουνά. Βέβαια, δεν ήξερα αν είχα πια ανακαλύψει τα ...νέα όρια του κόσμου. Ήδη είχε αρχίσει να ριζώνει μέσα μου η αμφιβολία. Ποιος ξέρει; Ίσως πίσω από αυτά, αν έφτανες στην κορυφή τους και κοίταζες κατά την άλλη πλευρά, να ανακάλυπτες άλλα βουνά, πιο ψηλά, πιο ογκώδη, που μπορεί να κρύβανε στην αγκαλιά τους κάποια γκριζοπράσινη λίμνη και μια μικρή πολιτεία σαν τη δική μου. Και αν συνέχιζες, σκεφτόμουν, το ταξίδι αυτό, πατώντας όλες τις κορυφές, θα έφτανες στην άκρη του κόσμου, που –το δίκως άλλο–σημάδι της θα είχε το βουνό των βουνών, το βουνό-Τιτάνα, μαγικό, ανυπέβλητο και οπωσδήποτε με ανέφικτη και απάτητη την κορυφή του.

Δεν άργησε βέβαια το βουνίσιο σύμπαν μου υπέροχα να καταρρεύσει. Λίγο οι απαντήσεις των μεγάλων στις αγωνιώδεις ερωτήσεις μου για την ουσία του κόσμου,

λίγο και η Πατριδογνωσία, που είχε περίοπτη θέση στα προγράμματα σπουδών του Δημοτικού τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, και το λεξιλόγιό μου άρχισε να εμπλουτίζεται με όρους καινότερους, άλλων γεωγραφικών κλιμάτων: θάλασσα, ωκεανός, ύψαλος, σκόπελος, νήσος, νησί, νησάκι, εύκρατος, μεσογειακός, Κρήτη, Ζάκυνθος, Κόρινθος, Ισθμός, πορθμός, κόλπος, παλίρροια, άμπωτις κ.λπ., κ.λπ., κ.λπ.

Για πολύ καιρό η νέα γνώση περιοριζόταν σε επίπεδο ορολογίας, θεωρίας, δισδιάστατων εικόνων και γεωγραφικών ατλάντων. Η πολυθρύλητη θάλασσα ούτε κατά διάνοια δεν είχε εισβάλει στον ..μικρούλη μικρόκοσμό μου. Κι όμως, καλοκαίρι το καλοκαίρι πύκνωναν οι τάξεις των συμμαθητριών και των φιλενάδων που παραθερίζανε δίπλα στο κύμα και κόμιζαν τον Σεπτέμβρη στο σχολείο ιστορίες για απολαυστικά μακροβούτια στις παραλίες της Κατερίνης, σπανιότερα της Χαλκιδικής, για σκανταλιάρικα χταποδάκια και αιμοβόρους αχινούς που караδοκούσαν στα βραχάκια. Και επιδείκνυαν με θριαμβευτικά χαμόγελα την απτή απόδειξη της ευδαιμονίας τους: φωτογραφίες, ατέλειωτες φωτογραφίες με παιδικά χαμόγελα και αεικίνητα κορμάκια σε όλα τα ενσταντανέ του ξεφαντώματος δίπλα σε εμπριμέ ομπρέλες, ψάθες και καλαθάκια πικνίκ και με φόντο το βαθύ γαλάζιο του Αιγαίου.

Όταν βρέθηκα κι εγώ στη χορεία των προνομιούχων κοριτσιών που θα περνούσαν από το μαγαζί του Τσιτσώνη με τη μαμά τους, ν' αγοράσουν το μπικίνι των ονείρων τους, είχα μπει πα στα ένδεκα. Τα μεροκάματα στη γούνα είχαν ανέβει κι έτσι το δεκαήμερο στην Πιερία δεν ήταν έξω από τις δυνατότητες του οικογενειακού μας προϋπολογισμού. Άλλωστε, πλέον όλο και πιο συχνά άκουγα τους μεγάλους να μιλούνε για τα «μπάνια του λαού».

«Φεύγουμε για τα μπάνια του λαού».

«Και σεις στα μπάνια του λαού;»

«Μόλις επέστρεψε ο κουνιάδος μου από τα μπάνια του λαού».

Ήμουν λοιπόν πεπεισμένη ότι όλοι μας ήμασταν τρόπον τινά υποχρεωμένοι να πάμε στα μπάνια του λαού, που μάλλον τα φανταζόμουν σαν μια τοποθεσία κάπου κοντά στην Κατερίνη, που φιλόξενα δεχόταν παιδάκια σαν εμένα και τον Μπίλη μας, κάπου εκεί στα μέσα του Ιούλη. Τελικά έμαθα ότι ο περιπόθητος προορισμός μας ήταν μονολεκτικός κι άκουγε στο όνομα Λεπτοκαρυά.

Έλεγξα πάνω από δέκα φορές το γκρι σακβουαγιάζ της μαμάς, να βεβαιωθώ ότι δεν έχω ξεχάσει το άλικο μαγιά με τον παιχνιδιάρη αστερία καρφωμένο στο στήθος, πήρα στην αγκαλιά μου την αγαπημένη μου κούκλα, την Μπουμπού, ντυμένη και αυτή με το φόρεμα-μαρινιέρα, απόλυτα συναρμοσμένη στο κλίμα της ημέρας, και αδημονούσα να ξεκινήσει το ταξίδι, ν' αφήσω πίσω μου τα ...πληκτικά βουνά μου και να δω επιτέλους τη θάλασσα.

Γιωταχί στην οικογένεια δεν υπήρχε. Επιβιβαστήκαμε λοιπόν στο λεωφορείο του ΚΤΕΛ για Θεσσαλονίκη: από κει θα κατηφορίζαμε με το τρένο στα περικά παράκτια.

Για πολλή ώρα η διαδρομή μού φαινόταν ανούσια και μονότονα επαναλαμβανόμενη: φρεσκοθερισμένα χωράφια, θεριεμένοι μπαξέδες, μικρά περιβόλια και, στο βάθος, δασωμένες βουνοπλαγιές και γυμνές απότομες κορυφές. Έτσι γρήγορα έχασα το ενδιαφέρον μου και άρχισα ν' ασχολούμαι με τα εντός του οχήματος: ο τροφαντός μπέμπης που δεν έλεγε να σταματήσει το κλαψούρισμα παρά τις φιλότιμες προ-

σπάθειες της γιαγιάς και της πιπίλας, οι νεαροί με τα κοντοκουρεμένα κεφάλια που καπνίζανε αρειμανίως πίσω στη γαλαρία και φωνασκούσαν βρίζοντας ενίοτε και εξαντλώντας την υπομονή του σοβαρού κυρίου με τα ματογυάλια της πρεσβυωπίας και το σταυρόλεξο, ώσπου άρχισε να διαπληκτίζεται μαζί τους, και δίπλα μου ο αδερφός μου απορροφημένος με την ανάγνωση του *Μπιβλεκ*.

«Να κοιτάζεις έξω, να ξεχνιέσαι, αλλιώς θα βαρεθείς» ακούστηκε από το πίσω κάθισμα η συμβουλή της μαμάς μου.

«Πότε φτάνουμε στη θάλασσα;» πέρασα αμέσως στο επίμαχο ζήτημα.

«Μμ, φαντάζομαι δε θ' αργήσουμε. Πρέπει να πλησιάσουμε...»

Μολονότι δε μ' άρεσε αυτή η έλλειψη βεβαιότητας στην απάντησή της, δε συνέχισα την κουβέντα. Τότε ασφαλώς δεν μπορούσα να ξέρω ότι η μητέρα μου όχι μόνο δεν ήταν πολυταξιδεμένη, αλλά καλά καλά δεν είχε ξεμυτίσει από τα όρια του νομού, με εξαίρεση τη μία και μόνη φορά που, αρραβωνιασμένη κοπέλα, ταξίδεψε με τον πατέρα μου στην πρωτεύουσα. (Η ασπρόμαυρη φωτογραφία της όμορφης Αλεξάνδρας, τυπικής νεαρής στα τέλη της δεκαετίας του '60, με το συλιζαρισμένο μαλλί-κοντό καρέ, το μίνι φόρεμα με τα γεωμετρικά μοτίβα και τα μαύρα γυαλιά σε σχήμα πεταλούδας, τη νωχελική έκφραση και τη ναζιάρικη κίνηση, καθώς αγκαλιάζει τον δωρικό κίονα του Παρθενώνα, ήταν πάντοτε η αγαπημένη μου· μου θύμιζε τις απaráμιλλης κοκεταρίας εγχώριες σταρ του παλιού ελληνικού κινηματογράφου –συνομήλικες άλλωστε της μαμάς– και με γόπτευε προφανώς αυτή η μαγική μεταμόρφωση: χωρίς τα φθαρμένα ρούχα της δουλειάς

και με τα κατάμαυρα μαλλιά της αφημένα ελεύθερα και όχι πιασμένα χαμηλά σε αλογοουρά, η μητέρα μου μπορούσε ν' αναμετρηθεί με την πιο μεγάλη ντίβα.)

Πρέπει να είχα αποκοιμηθεί γι' αρκετή ώρα σ' εκείνο το παρθενικό ταξίδι που θα μ' έφερνε σε μονοψήφια υψόμετρα, γιατί, όταν άνοιξα τα μάτια μου, οι γονείς μου κατέβαζαν ήδη τις σακούλες και τις σακουλίτσες από το δίχτυ των αποσκευών πάνω από τα καθίσματά μας. Πατούσα το πόδι μου στη συμπρωτεύουσα, στην καρδιά του Βαρδάρη, όπου και το παλιό ΚΤΕΛ, και ούτε που το πήρα είδηση –καθότι μακάρια με είχε αδράξει ύπνος ελαφρύς και ασκανδάλιστος– ότι είχα περάσει σε απόσταση αναπνοής από τη θάλασσα, από το λιμάνι της πόλης, όχι πολλά μέτρα πίσω μου και δεξιά μου.

Τώρα σε πρώτο πλάνο υψώνονταν και από τις δύο πλευρές του δρόμου πολυώροφα κτίρια, με προεξάρχον το δικαστικό μέγαρο της πόλης. Περνούσαμε δίπλα από μικρά εστιατόρια με φωτισμένα κοντοσουβλία και αμνοερίφια στις βιτρίνες τους κι εγώ κρατούσα σφιχτά το χέρι του μπαμπά μου, έχοντας ολότελα σαστίσει με τον τόσο κόσμο και το αδιάκοπο πήγαινε-έλα στο πεζοδρόμιο. Όλοι βιάζονταν, σχεδόν έτρεχαν, λες και τους είχαν πάρει καταπόδι. Ουδεμία σχέση με τους ράθυμους πρωινούς περιπατητές που συναντούσες όχι μόνο στη βορεινή παραλία της πόλης μου, που ούτως ή άλλως προσφερότανε για ατελείωτες περαντζάδες, αλλά και στο Τσαρσί, στο ιστορικό κέντρο με τα γραφικά καφεενεδάκια, τα γουναράδικα και τα κάθε λογής μικρομάγαζα. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά από έναν πρωτόγνωρο φόβο· μήπως καθώ μέσα στο αλλόκοτο αυτό «ποτάμι» έτσι και αφήσω για λίγο το χέρι του πατέρα μου κι έπειτα με παρασύρει σε μια αχανή και αγριευτική πολιτεία δίχως αρχή και τέλος, δίχως βου-

νά-φραγμούς στη δίνη του άπειρου, δίχως ήσυχες κόχες, γειτονιές με δίπατα σπίτια χαρωπά σαν ολάνοιχτες αγκάλες και πρόσωπα παντού οικεία, αγαπημένα.

Ανέβηκα στο τρένο κι ένιωσα αμέσως ανακουφισμένη και ασφαλής.

«Αυτός είναι ο μουντζούρης», μας ενημέρωσε ο μπαμπάς σαν να μας σύστηνε έναν παλιό του φίλο. «Αργεί λίγο παραπάνω και κάνει αρκετές στάσεις. Αλλά σαν το τρένο δεν είναι άλλο. Έτσι ήρθα κι εγώ εν έτει 1956 από το Μπρασόβ...»

Σκέφτηκα ότι θα πιάσει πάλι τη γνωστή ιστορία του πολυτάραχου βίου του στην ξενιτεία, τον καιρό που ήταν ακόμη αμούστακο παλικαράκι, μέχρι την επεισοδιακή του επιστροφή στη μιζέρια της ελληνικής επαρχίας, νεαρός άντρας πα, με πιστοποιητικό «επικίνδυνων και ανατρεπτικών κοινωνικών φρονημάτων». Εξάλλου, κάθε βράδυ γλυκά με νανούριζαν οι περιπέτειες του δικού μου θεόρατου και λατρεμένου «Οδυσσέα». Τις ήξερα πα απέξω κι ανακατωτά.

Τώρα όμως είμαστε εν έτει 1983 και δυο παιδικά μουτράκια ρουφούν με απληστία από τ' ανοιχτά παράθυρα του βαγονιού εικόνες πρωτόγνωρες, και απολαμβάνουν τ' αγκομαχητά και τα σφυρίγματα του θηρίου που καταπίνει τα πρώτα χιλιόμετρα της σιδηροδρομικής γραμμής Θεσσαλονίκης-Αθηνών. Όσο κατηφορίζουμε, το τοπίο ημερεύει, το ανάγλυφο γίνεται πιο ομαλό, πιο στρωτό, τα βουνά δε μοιάζουνε τόσο αγριεμένα, τόσο απειλητικά, καθότι πλέον απομακρυσμένα, μια αχνή θύμηση στο βάθος.

Και κάπου εκεί, λίγο πριν το φτάσιμο στον δημοφιλή τουριστικό μας προορισμό, ανάμεσα στις πρασινωπές και καφετιές αποχρώσεις του σκηνικού, να βλέπεις να ξεπετιέται μια γαλάζια γάζα, αβέβαιη και ακαθόρι-

στη στην αρχή, κι έπειτα να εισβάλλει ορμητικά στη ματιά μου, απέραντη, θαρρούσα, ατελεύτητη· και η «θολή γραμμή των οριζόντων», στο σημείο που σμίγουν οι κυανές αποχρώσεις της θάλασσας και τ' ουρανού, καθήλωνε το βλέμμα μου μα και συνάμα με τρώμαζε· μ' έκανε να νιώθω μικρή και αδύναμη δίνοντάς μου μια πρώτη γεύση του άπειρου. (Χρόνια μετά μπόρεσα να σαρκώσω φραστικά το συναίσθημά μου εκείνης της στιγμής, διαβάζοντας σε σχολικό εγχειρίδιο δυο στίχους της Κικής Δημουλά:

«Με λήθη μοιάζει η θάλασσα: Μας ξέχασαν.

Με λήθη μοιάζει το άπειρο. Άπειρος λήθη».)

Δεν άργησε βέβαια να έρθει και η εκ του σύνεγγυς γνωριμία με την κωμόπολη των ανοιχτών οριζόντων και την πολυσύχναστη ακρογιαλιά της. Ούτε τότε ένιωσα μια κάποια ασφάλεια. Η αίσθηση ότι δεν υπάρχει τέρμα, ότι δε σκαλώνει το κοίταγμά σου σε όρια απτά, προσβάσιμα, μου έφερνε ζάλη, με αποδιοργάνωνε κάθε φορά που κατεβαίναμε στην παραλία.

«Η θάλασσα είναι ζεστή, Σόνια! Φόρεσε το σωσίβιό σου και πάμε!» επαναλάμβανε ο μπαμπάς τη γνωστή επωδό του με το που απλώναμε τα συμπράγκαλά μας στην καυτή αμμουδιά. Ήταν άλλωστε ο πιο εξοικειωμένος της οικογένειας με τα θαλάσσια ύδατα. Και τον καιρό της Ρουμανίας αλλά και έπειτα, όταν υπηρέτησε το στρατιωτικό του στην Πάτρα, είχε την ευκαιρία να μάθει αρκούντως να επιπλέει.

«Σε λίγο, μπαμπά...» απαντούσα εγώ. «Να μαζέψω πρώτα βοτσαλάκια και κοχύλια».

Και τριγυρνούσα βρέχοντας μόλις τα πόδια μου εκεί όπου έσκαγε το κύμα, ελπίζοντας να με ξεχάσει ο μπαμπάς για όση ώρα θα κρατούσαν οι δυνατές απλωτές

του και στη συνέχεια το μάθημα κολύμβησης που είχε μοναδικό αποδέκτη τον αδερφό μου, ο οποίος δε συμεριζόταν τους δικούς μου δισταγμούς· της πήρε με την πρώτη τον αέρα.

Η μαμά πάλι δε συγκινούνταν διόλου –ορκισμένη ορεσίβια γαρ– από τα θέλγητρα της ιουλιάτικης θάλασσας. Δύσκολα αποχωριζόταν την ψάθα της – σπάνιζαν τότε οι ξαπλώστρες στις παραλίες όπου συνωστιζόταν η «πλεμπάγια». Μες στο καταμεσήμερο, στο αφόρητο λιοπύρι, επέμενε εκείνη να πασαλείβεται με άφθονο λάδι-ενισχυτικό του μαυρίσματος. (Περιττό ίσως να σημειωθεί ότι τα χρόνια εκείνα της παιδικής μας αθώτητας όροι όπως «τρύπα του όζοντος», «φαινόμενο του θερμοκηπίου» και «κακόηθες μελάνωμα» μάς ήταν παντελώς άγνωστοι.)

Είχανε ήδη περάσει πέντε μέρες και το νερό μόλις που είχε φτάσει στα μισά της γάμπας μου. Ο μπαμπάς είχε πάψει ν' ασχολείται μαζί μου. Καμάρωνε εύλογα για την πρόοδο του Μπίλη, που πλέον από το σωσίβιο είχε πάρει προαγωγή στην κατηγορία μπρατσάκια. Ήδη έπληττα αφόρητα. Μου έλειπε το σπίτι μου, η μικρή μου γειτονιά, η Χιονία με τον σκύλο της τον Τίγρη, η θεία Μαριγώ, το μπαλκονάκι μας, η λίμνη και τα αντικρινά μου βουνά.

Καθόμουν λοιπόν στην άκρη της ψάθας κι ανακάτευα την άμμο μ' ένα ξυλάκι χαράσσοντας ονόματα, σχήματα, τα έσβηνα μετά, και φτου κι από την αρχή. Οι γονείς μου κουβεντιάζανε παραδίπλα χαμηλόφωνα και ο Μπίλης μπάτσιζε με μένος πολεμικό και φιγούρες έμπειρου καρατίστα τα απογευματινά κύματα του Θερμαϊκού. Ήμουν τόσο απορροφημένη στα εφήμερα επί της άμμου εικαστικά μου δημιουργήματα, ώστε δεν πρόσεξα την παρουσία δίπλα μου. Πρέπει να στεκόταν

για αρκετή ώρα παρακολουθώντας τη μοναχική μου δραστηριότητα...

«Κάτε βίκε;» Ή κάπως έτσι...

«Σε ρωτάει πώς σε λένε».

Πρώτα άκουσα τη διευκρίνιση του μπαμπά και μετά κατάλαβα ότι γύρω μου συνέβαινε κάτι που είχε εμένα αποδέκτη.

«Κάτε βίκε;» ξαναρώτησε εκείνη.

Γύρισα και την κοίταξα. Ήταν ένα κοριτσάκι δύο περίπου χρόνια μικρότερο από μένα με κατάξανθα μαλλάκια, κουρεμένα αλά γκαρσόν, στρόγγυλο προσωπάκι, ροδομάγουλο και με μάτια γαλανά, μπιρμπιλωτά, παιχνιδιάρικα.

Μου χαμογελούσε κάπως ντροπαλά.

«Έλα, Σόνια, να γνωριστείτε με την κοπελίτσα» αποφάσισε ο μπαμπάς να παίξει τον ρόλο του διαμεσολαβητή. Έπειτα στράφηκε σ' εκείνη και τη ρώτησε πράγματα στη γλώσσα της. (Μολονότι τα Ρουμανικά που μιλούσε άπταιστα ανήκαν σε διαφορετικό γλωσσικό κλάδο, ο πατέρας μου ήξερε τα βασικά και από κάποιες ολαβογενείς γλώσσες και μπορούσε τσάτρα-πάτρα να συνηνοείται με όλες σχεδόν τις «φυλές» των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης.)

«Τη λένε Ντραγκάνα» μου ανακοίνωσε στο τέλος, περιχαρής. «Το όνομά της σημαίνει κάτι σαν δώρο. Και το σπίτι της είναι στο Νις, στη Γιουγκοσλαβία».

«Και αυτή είναι η Σόνια» ολοκλήρωσε τις συστάσεις ο μπαμπάς. Στη γλώσσα της φυσικά.

Η μικρή ήταν φανερά ενθουσιασμένη. Χωρίς να χάσει λεπτό, με τράβηξε δυνατά από το χέρι και μου μιλούσε με λέξεις παράξενες, δυσκολοπρόφερτες, γεμάτες σύμφωνα ηχηρά και συριστικά. Μπορεί να μην καταλάβαινα τι μου έλεγε η Ντραγκάνα-δώρο, έβλεπα

όμως τι μου έδειχνε με αδημονία: τη θάλασσα και μόνο.

Ο διερμηνέας μας επιβεβαίωσε τους φόβους μου.

«Άντε, μπείτε μέσα στο νερό, να παίξετε. Εδώ μπροστά, να σας βλέπω. Ούτε να το σκεφτείς να μπεις πιο μέσα, Σόνια».

«Φόρεσε και το σωσίβιό σου». Η πάντα προνοητική μαμά.

«Όχι, δεν το χρειάζομαι» πείσμως εγώ. «Δε θα μπω στα βαθιά».

Είχε ξυπνήσει μέσα μου ο γνωστός παιδιάστικος ανταγωνισμός. Δε θ' άφηννα το μικρότερό μου κοριτσάκι από το Νις με το κακόηχο όνομα να ...μου φορέσει τα γυαλιά. Και όρμησα αποφασισμένη.

Η καινούργια μου φίλη έκανε ένα μακροβούτι κι έγινε ένα με το κύμα. Δεν περίμεναν, φαίνεται, οι γονείς της να τελειώσει τη Στ' Δημοτικού, για να τη φέρουν στη θάλασσα, έκανα τη δηλητηριώδη σκέψη και μίσπσα διαιμιάς τα καλοκαίρια που οι δικοί μου με σέρνανε στα κατσάβραχα και στις ραχούλες. Όχι, δεν έπρεπε για κανένα λόγο να «ηπτηθώ». Και μάλιστα κατά κράτος.

Με τέτοια... ευγενή κίνητρα συνεχίζω την ατσούμπαλη πορεία μου μέσα στο νερό, που στα συγκεκριμένα ακρογιάλια βαθαίνει απότομα. Στα πέντε μέτρα περίπου ένα μικρό παιδί έπαυε να πατώνει.

Ούτε που το κατάλαβα πώς έφτασε το νερό να σκεπάζει τους ώμους μου και με κάθε νέα ριπή του κύματος να μπαίνει μέσα στα ρουθούνια μου. Κατατρόμαξα. Έμεινα εκεί κοκαλωμένη. Ούτε μπρος ούτε πίσω. Προσπαθούσα να κρατήσω τα πόδια μου γαντζωμένα στον βυθό, πάσχιζα με όλες μου τις δυνάμεις να μη χάσω την ισορροπία μου, να μη με παρασύρει το κύμα –που, για καλή μου τύχη, ήταν κυματάκι– και βρεθώ στη στιγμή να γνωρίζω τις χάρες του υποθαλάσσιου κόσμου.